

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Lykkens Blændværk

Citation: Brandes, Edvard: "Lykkens Blændværk", i Brandes, Edvard: *Lykkens Blændværk*, 1898, s. 166. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_05-shoot-idm140342404251440/facsimile.pdf (tilgået 25. maj 2024)

Anvendt udgave: Lykkens Blændværk

medbragt Plæd. Barnet legede med Dukkerne og med hele Skoven — den var hendes: hun boede paa Slottet dér og var gaaet ud for at plukke Jordbær og Appelsiner til Middag.

Melitta havde taget en Bog med og forsøgte at læse. Det lykkedes hende ikke. Hun opgav Bogen og laa ganske stille, stirrende op gennem det endnu lyse Løv. Hun tænkte paa, hvor ofte hun som ung Pige havde ligget saaledes i den lille *Fredeskov*, der grænsede til Faderens Ejendom. Den Gang følte hun sig i Slægt med det lyse Løv, de glitrende Solglimt paa Bladene og den blaanende Himmel, der skimtedes gennem Løvtaget. Hendes Drømme var saa lyse og blaa, og tusinde gyldne Fantasier forespejlede hende Fremtiden. Og med Vemod men ogsaa med Bitterhed tænkte hun paa, at hun i sin første Forelskelsestid havde ment alle Fantasierne virkeliggjorte: Kragh var saa smuk, saa lidenskabelig, saa henrykt over hende, at hun droges med ham ud mod de blaanende Drømme, hvor man var langt borte fra Hverdagslivets evige Rædsel.

Nu — medens hun laa der — følte hun, hvordan hun ligesom klæbede til Jorden: den

tørre graa Jord med det fjørgamle visne Løv og med nogle faa, næsten farveløse bittesmaa Blomster. Der var kun én virkelig Blomst i hendes Liv — hendes Livs Blomst: Dorothea, der vandrede i de lyse Drømme uden at ane, hvem hun var og hvem hendes Forældre var og hvad der ledes og stredes omkring hende.

Ingen anden Blomst — kun den tørre, skimmelgraa Jord.

Og Barnet var saa langt fra hende. Ikke én Tanke kunde hun veksle med den lille Pige — ikke et eneste Ord forstod denne virkeligt — alt maatte oversættes paa Barnets eget Sprog.

Og hun tænkte videre paa, hvorledes hun senere i sin Forlovelsestid havde ligget ovre i Fredeskoven og brændende længtes efter, at Erik skulde være hos hende, tale til hende, kærtegne hende, kæle for hende — hun *var* af en saapas kælen Natur, saa hun vilde ligge stille med Hovedet boret ind ved hans Bryst — i sin Krog.

Vilde hun ønske, at Erik nu var hos hende?